

Mis on vaimne kultuuripärand?

„Vaimne kultuuripärand – tavad, esitus- ja väljendusvormid, teadmised, oskused ja nendega seotud tööriistad, esemed, artefaktid ja kultuuriruumid, mida kogukonnad, rühmad ja mõnel juhul üksikisikud tunnustavad oma kultuuripärandi osana. Vaimset kultuuripärandit, mida antakse edasi põlvkonnalt põlvkonnale, loovad kogukonnad ja rühmad pidevalt uuesti, mõjutatuna oma keskkonnast, loodusest ja ajaloost, vaimne kultuuripärand annab neile identiteedi ja järjepidevuse tunde ning edendab seeläbi ka kultuurilist mitmekesisust ja inimeste loometegevust.“

UNESCO vaimse kultuuripärandi kaitse konventsioon, artikkel 2

On asju, mille püsijäämist peame tähtsaks. Need võivad olla ehitised, maastikud või mälestusesemed, perekondlikud tähtpäevad, lood, mida pajatada, või oskus midagi oma kätega valmis teha – olgu see siis maja, leib või sünnipäevakaart. Neil on nii praktiline kui ka emotsionaalne tähendus. Näiteks ei ole rukkileib eestlaste jaoks vaid üks toit paljudest. Selle küpsetamine ja söömine on osa meie toidukultuurist ning üks killuke eestlaseks olemisest. Sellistel kultuuripärandi killukestel põhinebki ühtekuuluvustunne oma kogukonna, kodukoha ja rahvaga.

Arusaam kultuuripärandist on viimastel aastakümnetel märkimisväärselt avardunud ning kasutusele on võetud vaimse kultuuripärandi mõiste. Vaimne pärand tähendab selliseid põlvest põlve edasiantud teadmisi, oskusi, kombeid ja tavasid, mis elavad ja toimivad ka praegusel ajal. Rõhutamaks, et vaimne pärand on oluline osa meie kõigi elust just siin ja praegu ning et see muutub koos inimeste ja oludega, nimetatakse seda ka elavaks pärandiks.

Vaimse kultuuripärandi ingliskeelne vaste *intangible cultural heritage* (kultuuripärand, mida ei saa käega katsuda) piltlikustab selle mõiste sisu ja aitab seda lahti mõtestada. Arusaamu, kombeid, tavasid ja oskusi ei saa käega katsuda. Need põhinevad alati teadmistel. Teadmine ei saa omakorda eksisteerida ilma teadjata – vaimset kultuuripärandit kui elavat pärandit ei saa kunagi lahutada inimesest. Inimene teeb oma teadmisi kasutades vaimse pärandi nähtavaks, kuuldavaks, käega katsutavaks, maitstavaks ja tunnetatavaks. Näiteks järgides pidupäevakombeid: saates tervituskaarte, kattes peolauda ja kaunistades oma kodu, valmistades toite-jooke, riietades end sobivalt või pere ja sõpradega ühiselt musitseerides.

Vaimne pärand elab koos inimestega, kes neid teadmisi ja oskusi igapäevaselt kasutavad ning ka teistele edasi annavad. Iseenesestmõistetavalt käime saunas, peame sünnipäevi, soolaleivapidusid ja talguid, teeme süüa vanaema õpetuse järgi. Aiamaal järgime äraproovitud nippe – olgu need õpitud vanematelt, sõpradelt, kursustel või käsiraamatust. Just niimoodi, iga päev ja muu hulgas, elamegi koos oma vaimse kultuuripärandiga ega pööra sellele tihti peale eraldi tähelepanu.

Vaimne kultuuripärand on aga oluline ühenduslüli, nagu sotsiaalne kitt, mis seob inimesed kogukonnaks nii ajas kui ruumis. Ühest küljest loovad need teadmised ja tavad, arusaamad ja väärtused, mida jagame eelkäijatega, seose minevikuga, annavad järjepidevuse tunde ning teadmise sellest, kust me tuleme.

☞ *Esimene koolipäev on igas peres tähtis päev.*

Jane Kalajärvi

Toomas Kolovkin

☞ *Emalt on palju õppida.*

Teisalt jagame vaimset kultuuripärandit oma kaasaegsetega, näiteks pereliikmete, sõprade, töökaaslaste ja kodukandi rahvaga.

Vaimne kultuuripärand ongi oluline eelkõige seepärast, et ta loob ühtekuuluvustunde, mis omakorda annab kindlust. Mitmed pealtnäha argised teadmised-oskused on vajalikud kogukonnas ja ühiskonnas hakkamasaamiseks, olgu siis teiste inimeste mõistmiseks või elatise teenimiseks.

Peale inimese on vaimne kultuuripärand tihti seotud loodusega. Teadmised aastaegade, loomadest, taimedest ja muust aitavad paremini mõista maailma ning õpetavad elama loodusega kooskõlas. Näiteks jahipidamiseks on vaja teada ja aru saada, kuidas loomad elavad. Õige jahimees austab ja armastab loodust. Saareelanikele on jälle oluline teadmine, kuidas

sõita jääteel. Seal loevad loodust kuulates ja kaaslastelt õppides omandatud kogemused.

Vaimne kultuuripärand ongi sageli seotud ka sellega, kus me elame. Kuigi paljud kultuuriilmingud, nagu rukkileiva söömine või jaanipäeva pidamine, on levinud üle Eesti ja teisteski riikides, väljendub vaimses kultuuripärandis siiski piirkondlikke eripärasid. Muu hulgas ajaloost või kohalikest loodusoludest tingituna on laialt levinud kultuuriilmingud tihti saanud eri paigus oma näo ning on kujunenud välja ka kohalikud tavad, mida mujal ei tuntiagi.

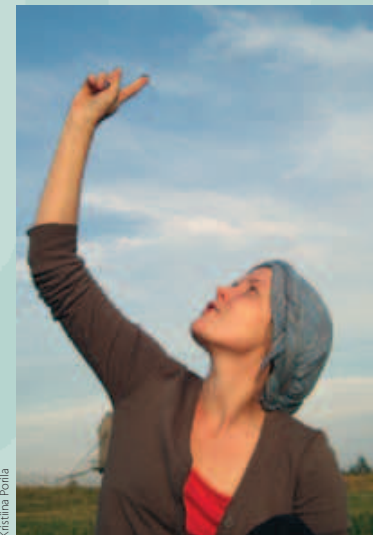
Vaimse kultuuripärandi puhul pole siiski määrav, kui laialt levinud või haruldane see on. Niikaua kui Eestis armastatakse süüa rukkileiba, on tegemist meie vaimse pärandiga ning ei ole vahet, kas oleme maailmas ainukesed, kes seda teevad, või mitte.

Vaimne kultuuripärand on haaramatult mitmekesine. Püüdmata anda ammendavat loetelu, mainib UNESCO konventsioon muu hulgas järgmisi vaimse kultuuripärandi valdkondi:

- suulised traditsioonid ja väljendusvormid
- esituskunstid
- kogukondlik tegevus, rituaalid ja pidulikud sündmused
- looduse ja ilmaruumiga seotud teadmised ja tavad
- traditsioonilised käsitööoskused

Andrii Virovskiy

☞ *Maardu Sorotšintsõ laadal saab maitsta ukrainlaste traditsioonilisi toite.*
☞ *„Lepatriinu, lenda ära...“*

Kristina Porila

Mida peame oma kultuuripärandiks ja mida mitte, on paljuski subjektiivne. UNESCO konventsioon rõhutab samuti, et iga kogukond ise määrab, millised teadmised, oskused, kombed ja tavad moodustavad tema vaimse kultuuripärandi – on talle praegu iseloomulikud, olulised ja vajalikud.

Iga põlvkond ja kogukond annab vaimsele kultuuripärandile oma näo. See võib püsida pikka aega ühesugusena või muutuda koos aja ja oludega. Vaimse kultuuripärandi juured on küll minevikus, kuid põhiline on siiski elava pärandi tähendus tänapäeva inimeste jaoks. Teadmised, oskused, kombed ja tavad, mis ei tundu enam ei praktiliselt ega emotsionaalselt vajalikud, vajuvad paratamatult unustusse või saavad uue kuju. Kiiresti muutuv maailmas tasub hoolitseda selle eest, et jääksid püsima kogukonna jaoks olulised teadmised, ning kui vaja, tuleb astuda samme nende kaitseks: kindlustada nende edasiandmine kogukonnas, eelkõige noorematele põlvkondadele.

Selle kõrval, mida peetakse eriliseks, on oluline märgata ka nii-öelda tavalist ning väärtustada kaduva kõrval olemasolevat. Näiteks rahvarõivaid ja nende valmistamise oskust hinnatakse kõrgelt. Rahvarõivad paneme erilistel puhkudel uhkusega selga. Päritud teadmistest ja oskustest rääkides ei tule aga kindlasti esimeste seas meelde kasemahla võtmine või lumememme tegemine, sest need tunduvad liiga tavalised. Ometi on samamoodi tegemist vaimse kultuuripärandiga.

➤ Viljandi kultuuriakadeemia tudengid õpivad sepatööd.

➤ Lähedaste haul on käidud ajast aega.

➤ Meistri tehtud rookatus kestab aastakümneid.

➤ Jaanituli Lasnamäel.

➤ Meestelaulu vägi.

➤ Suure palli veeretan, lumememme ehitan...

Jüri Miesaku

➤ Sünnipäevahommik algab üleslaulmisega.

➤ Lõngu saab värvida nii puulehtede kui lilledega.

Airi Hälik-Kõnnula

Aare Hindremäe

Projekt „Rahvakultuurid kohtuvad“

Urmas Volmer

Toomas Kokovkin

Albert Truuväät

Kristina Põrila

